

Redactare: Constantin Tonu
 Tehnoredactare: Mihail Vlad
 Pregătire de tipar: Marius Badea
 Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BORDEIANU, TEODOR

Kurt / Teodor Bordeianu. - Pitești : Paralela 45, 2019
 ISBN 978-973-47-2964-7
 821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
 conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

TEODOR BORDEIANU

Kurt

Cuprins

Multitasking /	9
Tristețe /	13
Estetică /	16
Geometrie /	19
Artistul /	23
Datorie /	27
Vara /	31
Duminică /	36
Surpriza /	41
Dezamăgire /	45
Oboseală /	49
Mădălin /	53
Succes /	57
Kurt /	62
Dirijorul /	67
Sera /	70
Bucurie /	75
Umbra /	79
Noaptea luminată /	84
Nona /	92

Multitasking

În timp ce prietenele ei învățau să danseze samba, Karolina la 16 ani era deja campioana orașului Dnepropetrovsk (mai nou, Dnipro) la sambo. Acum însă – nu mai practică de mult – e inginer programator și lucrează la o firmă mică, dar promițătoare, din Berlin. Azi, la o întâlnire a micii lor echipe, șeful le-a zis că e planificat să se mute într-o altă încăpere.

— Păi asta n-a fost achitată până la sfârșitul anului? ripostă Karolina.

— A fost, azi e 10 decembrie, pe întâi trebuie să nu mai fim aici. E prea scump. Nu-ți amintești că se scumpește chiria? Sau că se termină anul?

— Într-adevăr, observă Karolina. Pot să-mi iau azi liber? Sunt prea obosită. De o lună lucrez peste program și în weekenduri. Nu mai pot.

— Nu, e chiar nevoie de tine azi aici. Avem o urgență. Și descrisese încă vreo două minute proiectul acela la care se lucrează din vremuri imemorabile, dar care astăzi deja trebuie prezentat. Ea, desigur, auzise de foarte multe ori această informație.

Karolina acceptă. Iar urgență, dar lucrul e lucru. Însă în ziua aceea, cum era și de așteptat, a avut de lucru până peste cap.

A trebuit să rezolve și cu unul, și cu altul, iar la sfârșit să-l înlocuiască pe șef la o discuție foarte neplăcută de concediere a unui coleg.

— Karo! m-a dat afară din nou. Îi strigă în receptor Güven, prietenul ei.

„Perfect, doi sunt dați afară simultan, unul din serviciu, altul din casă“, își zise ea.

— Iar începi? Împacă-te cu taică-tu și nu mă încurca, am treabă, îi zise ea scurt.

— Nu, de data asta nu mai merge așa. Mi-a zis că îmi rupe picioarele dacă mă mai vede prin apropierea casei. Să nu audă de mine. Nu l-am văzut niciodată așa supărat.

Tatăl lui Güven, un bărbat arțăgos între două vârste dintr-un sat de pe lângă Kars, descoperise în emigrație că e în primul rând foarte credincios, iar apoi că e și mare patriot. Uneori se enerva de tot pe Güven, pentru că nu era „de nicio treabă“, cum zicea el. Umbla cu ucraineanca aia, vinerea era la club în loc să fie la rugăciune, iar vara trecută chiar în toiul Ramadanului l-a prins fumând marijuana cu niște nemți din cartier. Cum poate el să aibă un fiu care nu ține la nimic din ce e sfânt pentru neamul lui? N-are fiu. Îi zicea asta de fiecare dată când îl alunga de-acasă, uitând că pe vremuri cluburile Istanbulului îl aveau pe el, astăzi un respectabil tată de familie, ca mușteriu permanent.

— Îți zic, repetă Güven, azi nu mai merge. Trebuie să stau undeva. E frig și lapoviță, mi-am luat doar geaca de primăvară, îți dai seama că n-am avut când să caut altceva. La nimeni dintre cunoscuți nu pot merge chiar azi, poate peste câteva zile. Pot veni la tine? Te rog, se poate, te rog?

— OK, zise Karolina, imaginându-și cum se ceartă cu colegile de apartament, care vor fi extrem de nemulțumite în caz că află că vor trebui să stea cu un bărbat în casă câteva zile, sau poate mai

mult. Bun, dar să vii peste două ore, după ce mă întorc de la serviciu, nu încerca să intri până atunci, mergi cu trenul înainte și înapoi între timp, ca să nu îngheți, adăugă ea.

— Te iubesc, draga mea!

— Da, și eu, zise și închise telefonul.

Cum de s-a pomenit ea să fie prietena lui Güven, nu știe. Cert e că e un băiat foarte de treabă și ține foarte mult la ea, doar că e așa, puțin cam straniu. Nu prea înțelegea ce și cum în viață, dar o iubea mult.

— Cred că nu mai avem ce discuta, zise colegul concediat și se ridică atunci când Karolina intră din nou în cabinet. Nu mai așteptă răspunsul ei, își luă hainele și ieși trântind ușa.

Karolina urma să-i spună că poate eventual să mai discute cu șeful, dar nu reușise. Asta e. Privi pe fereastră, se întunecase deja de-a binelea. Se uită la ceas. Stătuse deja o oră peste program, nu mai putea rămâne, avea și o programare la coafor azi. „Ce mai agendă“ – își zise.

Ieși din clădirea de birouri descheiată, înfășurându-și pe drum fularul în jurul gâtului. Afară ninge cu fulgi groși, din cauza cărorora abia de se vedea la câțiva metri. Îi sună telefonul. Îl puse la ureche și îl ținea cu umărul în timp ce se încheia și trecea strada spre stația de metrou.

— Da, zise.

Se auzi un strigăt scurt. Apoi din nou, un strigăt continuu, mult mai tare. Câteva pizze zăceau împrăștiate pe drum, în timp ce fulgi groși se așezau pe cașcavalul topit, încă fierbinte. Înjurături grele, îmbinate cu strigăte de durere își făceau drumul printre fulgi. Curierul care o lovise cu scuterul pe Karolina se ridică repede de jos și se apropie de ea. Nu cunoaștem numele curierului. Îi pasă cuiva vreodată cum îl cheamă pe un curier?

Karolina era conștientă, foarte rea, și cu piciorul rupt.

— Îmi cer scuze, îmi cer scuze, chem ambulanța imediat, zise curierul și lăsă casca să-i cadă jos, lângă Karolina, apoi băgă mâna în buzunar după telefon.

— Ticălos de bou și prost ce ești! strigă Karolina. Se împinse cu o mână de pământ, iar cu cealaltă îl apucă de geacă și îl trase în jos pe curier, încât acesta se înclină.

Apoi, încă ținându-l strâns, apucă casca cu cealaltă mână și începu să-l lovească cu ea pe tânăra aiurit, direct în față. El își pierdu echilibrul. Karolina îl lovi până ce mâna cu care se ținea de el se descleștă de oboseală și durere, iar curierul căzu jos aproape inconștient. Casca albă cu pete roșii se rostogoli pe stradă.

— Chemați, bă imbecililor, o ambulanță! strigă ea trecătorilor, într-o limbă pe care nu o înțelegea nimeni pe stradă, dar care precis nici germană, nici engleză nu era.

Telefonul Karolinei tot zbârnâia. Medicul de la ambulanță și polițistul priveau perplecși. Ei ajunseseră cu câteva secunde în urmă, îi chemase un trecător care a văzut accidentul. Priveau și nu înțelegeau ce s-a petrecut.

În fond, nu contează acum, se va rezolva mâine. Polițistul a raportat la secție în linii mari situația, medicii și infirmierii le-au acordat primul ajutor celor vizați. Apoi i-au încărcat pe ambii în ambulanțe diferite și au plecat.

Pizzele au rămas acolo, în calea fulgilor pufoși, doar că s-au răcit între timp.

Tristețe

„Aliona nu bea votcă, Aliona bea numai suc.“ Fața lui Vasile Ilici se strâmbă într-un zâmbet inform când aceste cuvinte ale Galinei îi veniră în minte. Sau poate se strâmbase de la muzica aceea care îl deranja tot mai tare. Ura cluburile astea ale voastre, ale tineretului leneș, dar trebuia să vină acolo.

Vasile Ilici era un bărbat trecut de cincizeci, cu un lanț gros de aur (simbol al succesului) trecut în jurul gâtului gras, dar era singur. Venea din când în când la cluburi să mai întâlnească pe cineva. Azi le întâlnise pe Aliona și Galina și avea planuri. Le urmărea cum dansează. Cuvintele Galinei totuși îi sunau neplăcut în cap.

— Chelner, adu-mi o votcă și două sucuri. Votca să fie dublă.

Tânărul căruia i se adresase nu era chelner, era pur și simplu îmbrăcat la cămașă albă. Îl privi un moment pe Ilici, apoi plecă să danseze mai departe.

— Totul trebuie să fac de unul singur..., zise Ilici și se ridică, îndreptându-se spre bar. Muzica îl asurzea. O domnișoară drăguță, necunoscută, îi întinse un pliculeț și îi arătă pe degete că face 50 de dolari.

Marți, cui îi place ziua de marți? Vasile Ilici stătea la rând la un funcționar cu un plic gros în buzunar, trebuia să aranjeze livrarea aia. La coadă mai erau câțiva oameni. Îi privea cu dispreț, ce mai proști! Ca să mai treacă din timp, își încordă creierul într-o altă încercare inutilă de a-și aminti sâmbăta trecută. Nu că ar fi fost prima dată când se trezea cu o durere cruntă și fără cea mai vagă amintire a ce fusese anterior. Problema era că atunci când s-a trezit duminică, singur într-o cameră ieftină și murdară de la hotelul Chișinău, a făcut ceea ce făcea de obicei în astfel de dimineți: își pipăi buzunarul. Buzunarul trebuia să fie umflat, că stătea în el motorola aia enormă, pe care dăduse o avere. În dimineața aceea însă, nici motorolă, nici fete, nici bani, nimic. Bine că măcar pașaportul și-l lăsase acasă.

— Domnul Vasile! strigă secretara funcționarului, care avea corpul în formă de cub. De când se schimbase puterea, majoritatea funcționarilor serioși își înlocuiseră secretarele cu altele mai drăguțe și mai puțin cubice, iar Ilici nu putea înțelege de ce acesta nu făcuse la fel.

— Domnul Vasile, reluă secretara mai tare, acoperind vocile altor oameni care așteptaseră și care parcă îndrăzneau să-și arate nemulțumirea, treceți aici, domnul Vasile, vă rog.

Ilici se ridică și trecu de ușa masivă din lemn, intrând în anticamera spațioasă. În spate se auzeau voci, evident că nu le dădu nicio atenție. Secretara avea o privire îngrijorată.

— Suc de portocale? zise ea.

— Desigur, acceptă Vasile, bucuros că nu mai trebuie să aștepte și că va fi servit cu niște suc bun. Cel pe care îl producea el era mai mult apă cu colorant și îndulcitor decât suc.

Secretara așteptă până el sorbi storsătura proaspătă. Apoi îi povesti că nu va mai avea loc nicio întâlnire cu funcționarul. Azi-dimineață șoferul lui, ca în fiecare dimineață, luase o sută de grame. Însă nu au fost bune acele o sută de grame, or fi fost contrafăcute. În drum spre serviciu, șoferul adormise, mașina s-a ridicat pe un parapet, măturând în drumul ei câteva tarabe cu gume, bomboane și răsărită, împreună cu vânzătorii. Funcționarul era în comă, afacerea se anula. Ilici era trist. Pierdea bani.

Estetică

Cele patru furtunuri groase erau înfipite în pământ – în jurul unui cilindru enorm săpat adânc în sol – ca niște branule în venele unui pacient. Un lichid dens, gri, curgea gălgâind, determinând furtunurile să se miște regulat în sus și în jos.

— Marca 600, zise visător Tolea, un tânăr din sat care doar denumirea asta o știa. Nu avea dreptul să știe nimic mai mult.

Șeful de șantier, un armean între două vârste, privea de la distanță cum cele patru furtunuri gălgâie în spațiul din jurul cilindrului înfipit în pământ. Era frumos. Această masă lichidă, infuzată cu bucățele de granit – ea va putea rezista radiației unui atac nuclear. Frumos.

— Apasă, apasă mai tare! strigă Tolea, întorcându-se spre sergentul care gestiona turnarea.

— Șto? Ne ponimaiu! strigă acela înapoi și nu reacționează.

Akopian observă și se dezmeteci. Alergă speriat de la locul de observație și îi strigă sergentului în rusă să țină degetul pe buton cu aceeași intensitate și să nu-l ridice până nu e gata.

— Mă doare mâna să țin atâta! zise acela.

— O să te doară mai tare la tribunalul militar, apasă! i-o întoarse Akopian.

Tigran, așa îi zicea șefului de șantier, scuipă într-o parte și ridică ochii spre cer. Era o dimineață rece de vară și cerul era de un albastru pur, ca de cristal. Se gândi la lucrul pe care îl avea – nu îi plăcea, nu îi plăcea că trebuia să nu vorbească niciodată cu nimeni despre ce lucra, că totul era secret și nici el, până la urmă, nu știa sigur ce va fi în cilindrul acesta de 60 de metri adâncime, împlântat cine știe unde în solul unei păduri din RSS Moldovenească. Sau în celălalt, de alături, unde abia urma să se toarne betonul.

Ajuns la acest gând, se opri. Betonul, betonul îl fascina întotdeauna. Un lichid care rezolvă toate problemele, își zicea. Cel puțin pe cele de inginerie militară sau civilă. E stabil, relativ ieftin, și iată, poate chiar să te apere de efectele celei mai puternice arme moderne. Ah, de ar exista așa ceva și pentru relații, pentru comunicare. De ar putea el, Tigran, să toarne beton peste șefii săi, peste soția sa, peste câinele său, peste prietenii mincinoși, peste iubita sa, peste motanul ei, peste vecinii săi, peste vecinii ei, peste colegi. Să fi fost după voia lui, ar inunda lumea întreagă în beton. Ce frumos ar fi, gri. „Gri, gri“ – râse.

— Tigran Tigranovici, vă rog să veniți imediat într-o parte. Inginerul-supraveghetor, cu grad militar, îl privea cu ochii săi albaștri-deschis de sub cozorocul cu stea, seceră și ciocan.

— Tigran Tigranovici, e o problemă, ne-a zis un muncitor de la un nivel mai de jos că se umflă un perete. S-a turnat totul cum trebuie? Lent și fără întreruperi și cu aceeași intensitate?

— Anume la care nivel, tovarășe locotenent? îl întrerupse Akopian, care era evident mai experimentat și tare nu-i plăcea când era luat așa, pe sus, deăștia tinerei.

Locotenentul îl privi mirat timp de o clipă. Îi spuse nivelul. Akopian și-a dat seama că în acel moment sergentul slăbise puțin